

Luna

Cârdei V. Mariana

Corabia selenară
printre nori plutește
oare încotro se-ndreaptă,
și cine vâslește?

Luna-i suplă, argintie
și nu-i pasă de nimic...
pe stele le ocrotește,
pe luceafar ...ce să zic?

O regină, o femeie,
aveți oare voi idee?
somnul nostru îl veghează
și ne mângâie c-o rază.

Raza ei, raza de lună,
ne urează „noapte bună!”
și povești nemuritoare
ea ne spune zâmbitoare.

O fi fost îndragostită
de a soarelui strălucire,
cine oare a pedepsit-o
pentru marea ei iubire?

O fi chiar adevărat
că soarele a divorțat
ș-a iubit o răsărită
„Floarea-Soarelui” numită?

Biata fată, cată-n nori
când dispăre luna-n zori;
după soare se rotește
și-i șoptește că-l iubește.

Luna mândră-și poartă
voalul presărat cu stele
și-nhamă la Carul Mare
câteva din ele.

Uneori în neagra noapte
ea se scaldă-n mare
oglundindu-și chipul mândru,

puțin gânditoare.

În oceane lung privește,
o fi căutând un pește?
Peștișorul de aur
să-i dea un tezaur?

Poate vrea și un palat
pentru soare rezervat
sau să-i dea iubirea lui,
strălucirea soarelui?

Poate într-o bună zi,
cine știe când va fi,
vor fi din nou împreună
soarele și mândra lună.